

O mili, zlati moji otroci, prosite ateja in mamico, naj vam kupijo namesto božičnega drevesca rajši jaslice. Glejte, ko bi bila ona bogata gospa kupila samo jaslice brez smrečice, bi ne bil Cilkin oče kradel v gozdu; Cilka bi smela moliti, da bi ji prinesel Jezušček kaj lepega, in zajčka bi bila lepo v miru počivala v smrečicah in bi bila sladko spavala.

Kako bi bilo to lepo!

Težka pa sladka dolžnost.

Današnja slika me spomni pretresljivega dogodka iz tirolskih hribov, ki sem ga nedavno čital v nekem časniku. Dotični gospod ga je sam pripovedoval nekako tako-le:

Minilo je že dvanajst let, ko sem bil kaplan v M. Ta župnija je bila jako obširna. Večkrat sem moral iti z Bogom po dve do štiri ure. Pa z veseljem sem to storil iz ljubezni do Boga in do bližnjega. Kakih pet ur od nas, gori v visokih planinah, pa je vas, ki je bila takrat že četrto leta brez duhovnika. Zaradi pomanjkanja duhovnikov ni mogel škof nikogar poslati. In tako se je, žal, semtertja pripetilo, da je kdo umrl brez svetih zakramentov. Seveda, kadar so sporočili, sva rada šla previdovat ali jaz, ali pa gospod župnik.

Ko je pa prišla huda zima, tedaj je bila planinska vas odtrgana od dolinskega sveta. Po več tednov ni nihče prišel v dolino; vsakdo se je moral bati, da bi mu v vihri in snežnem metežu moči ne opešale in bi moral kar na poti umreti. Vsa pota in vse steze so bile zasnežene. Če je bila pa že pot v dolino tako zaprta, je bilo iz doline navzgor še dokaj težavneje priti.

Zgodilo se pa je, da je gori v planinski samoti neka uboga mamica hudo obolela. Domači in znanci, ki so jo prihajali obiskat, so vsak dan pričakovali, da sklene. Bolnica se je zelo slabo počutila, pa je prenašala svoje trpljenje krotko, vsa vdana v božjo voljo. Le ta misel, da bi se morala s sveta ločiti brez svete popotnice, je povzročala njenemu srcu neizmerno veliko bridkost. To veliko skrb in srčno hrepenenje po ljubem Zveličarju je milo potožila vsakemu obiskovalcu in neštetokrat se je ozrla proti podobi Matere božje in zaupno molila iz dna svoje duše: »O Marija, pomočnica umirajočih, ti moja tolažba in moje upanje, pomagaj, o pomagaj mi v moji skrajni sili. Nikar ne pripusti, da bi se morala tvoja uboga služabnica, ki te je v življenju tolikrat prosila pomoči in milosti, morala zdaj ločiti s sveta, ne da bi ji mašnik stal ob strani, in bi vredno prejela svojega ljubega Zveličarja!« Slabosti so bile od dne do dne čezdalje večje. Ljudje so se že čudili, da more še živeti in so rekli: Ne more umreti in ne bode umrla, če se ne izpolni njeno kopnenje.

Tedaj pa, bilo je v sredi januarja, sklenejo trije junaški možje, da bodo vkljub neugodnemu vremenu in velikim zametom pregazili do naše

Obhajilo pozimi.

vasi in bolnici preskrbeli duhovnika. In res, prišli so neki večer že precej pozno v naše župnišče in brž natanko razložili, kaj jih je privedlo v tako slabem vremenu. Moj župnik je bil takoj pripravljen, da pojde precej zjutraj previdet bolnico. Ker je bil pa že precej v letih, sem ga prosil, naj grem jaz mesto njega. Slednjič se blaži gospod vda moji prošnji.

Zjutraj ob šestih odrinemo. Kmalu izgine domača vas za nami in pot se zavije v gorovje. Ker je hudo snežilo ponoči, je bila včerajšnja gaz zopet zasnežena in treba si je bilo nanovo delati gaz stopinjo za stopinjo. Krepko so stopali možje spredaj; vrlo dobro so se držali ob takih, naravnost neverjetnih težkočah. Kolikorkrat smo se morali ustaviti, da si nekoliko oddahnemo in opomoremo, so moji pridni spremljevalci poklekli in ponižno molili ljubega Zveličarja v presvetem Zakramentu. Potem smo zopet nadaljevali; pot je bila čezdalej bolj strma in naša utrujenost že opasna, tedaj — bilo je že pol enajstih — zagledamo vaški zvonik. O, koliko veselje zame in za moje vrle spremljevalce! Toda, še večje veselje me je čakalo.

Nekako dobre pol ure pred vasjo zagledamo blizu sto vaščanov, ki so nam prišli naproti v prazniški obleki. Ti dobri ljudje so bili nastavili opazovalce, da bi jim naznanili naš prihod. Solze so mi stopile v oči, ko so možje, ženske in otroci, večinoma s prižganimi svečami v rokah, poklekli in z veliko ponižnostjo in spoštljivostjo počastili Zveličarja v presvetem Zakramentu. Globoko ginjeni so sprejeli sveti blagoslov in v glasni molitvi so se pridruževali čezdalej večjemu izprevodu. Gotovo je bil ljubi Bog vesel te prisrčne pobožnosti teh vrlih vaščanov. Nikoli v svojem življenju še nisem bil priča tako globoko verskega mišljenja.

Ko smo prišli v vas, me takoj vedejo v hišo, kjer je ležala bolnica. Njena sobica je bila jako snažna in svečanostno očejena. Z veliko pobožnostjo je bolnica opravila sveto izpoved in prejela sveto popotnico; kakor zamaknjena je ležala in nepremično gledala na podobo Matere božje, saj je pač sama najbolj čutila, da ji je ljubi Bog na priprošnje Matere božje čudežno naklonil to milost. Ljudje so bili zelo ginjeni; glasno so zahvaljevali Boga in nebeško Kraljico ter zatrjevali, da se je tukaj zgodil čudež. Nato se je dobro ljudstvo zbralo v cerkvi, kjer smo še skupno opravili kratko molitev. Potem pa sem šel v župnišče, da bi si nekoliko odpočil, ker sem bil zelo utrujen; sklenil sem šele drugo jutro se povrniti domov.

Kmalu po dveh popoldne vstopijo trije možje in me nujno prosijo, da bi izpovedal nje in še druge vaščane. Seveda jim rad ustrežem. Zopet grem v cerkev ter ostanem v izpovednici do osme ure zvečer. Vse popoldne so prihajali ljudje v cerkev. Po cerkveniku sem sporočil, da bom drugo jutro ob sedmih maševal. Že ob petih zjutraj sem videl nekatere, ki so z lučjo prihajali proti cerkvi, in kmalu je bilo v cerkvi vse razsvetljeno in od šestih dalje so ob spremljevanju orgel prepevali pesmi

v slavo Matere božje. Med sveto mašo je bila vsa občina na kolenih v veliki pobožnosti in vselej, ko sem se obrnil s pozdravom »Dominus vobiscum«, sem videl, kako se je staro in mlado topilo v solzah veselja. Nikdar, nikdar v življenju mi ne izgine iz spomina ta dogodek. Po sv. maši so prejeli verniki, ki so bili opravili izpoved, sveto obhajilo.

Približal se je čas ločitve. Ko stopim iz cerkve, me spoštljivo pozdravlja hvaležno ljudstvo in obstopijo me možje s solzami v očeh in prosijo: »Oh, ostanite, častiti gospod, ostanite pri nas! Sami pojdemo k škofu in bomo prosili za Vas!« Seveda sem jim, dasi s težkim srcem, odgovarjal, da ne morem in ne smem ostati, ker me sveta dolžnost kliče v domačo župnijo. Še sem se razgovarjal s temi dobrimi ljudmi in jih zahvaljeval za prisrčni sprejem, — kar se oglasi zvon v zvoniku in oznani, da se je dobra žena, ki je bila previdena prejšnji dan, preselila v večnost. In tako je bil njen mirni odhod tudi v srečo in blagoslov vsej občini.

Ob devetih grem še enkrat v cerkev in zahvalim ljubega Boga za veliko milost, ki jo je izkazal planinskim prebivalcem pa tudi meni, ter vzamem s seboj presv. Rešnje Telo. Kako veliko je bilo zopet moje veselje, ko, stopivši iz cerkve, zagledam skoro vso občino zbrano, s prižganimi svečami, da počaste in slovesno spremijo ljubega Jezusa pri odhodu. Glasno pevaje se pomika izprevod do meje. Poleg križa na meji pa vsi pokleknejo in — glasno ihteč in jokaje — prejmejo še enkrat blagoslov z Najsvetejšim. Dolgo še gledajo za nami; možje pa, ki so mi prejšnji dan delali gazo, molijo zopet pred menoj sveti rožni venec, in sicer danes glasno. V štirih urah smo izvršili težavno potovanje in možje so me spremili do župnijske cerkve.

Težka je večkrat duhovnikova naloga, pa se mu tudi čestokrat poplačuje z obilno tolažbo in radostjo.

Zacingljali so kraguljčki ...

Zacingljali so kraguljčki
v mrzlo, zimsko noč,
pesem sveta v temi vstala
in je šla prek gozdov, polja
tja do gorskih koč.

»Slava Bogu« v kočah tihih
pesem je odmevala
v tisoč srcih, dušah vernih,
je svetloba sevala
na obrazih rajskomirnih

in ob misli na Boga,
na Boga-človeka,
ki nocoj se je rodil,
da bi blagoslov in srečo
na človeštvo vse razlil.

Zacingljali so kraguljčki
veter rezek je zavel.
Jaz pa sem v tujini mrzli —
kot da sem doma pri svojih —
»Slava Bogu« pel ...

Gnjevoš.

